

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap december 20^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy burnótszelenceze története.

Jó öreg, nagybátyámat, ki mint árát házához vett, 's most tetemes vagyon birtokában hagyott, már három hónap óta fedte a' sir röge, 's ámbár egész hagyományát átvettem már, egy tekenősbéka-csonttal kirakott 's ezüst zárokkal ékeskedő szekrénykét, melyben az öreg ur kis emlékjeleket tartott, még mindig nem bátorkodtam fölnyitni. Tudtam, hogy a' szekrény fölnyitása szomorú órát szerzend; mert nagybátyám szerete koronként történetkéket beszélni, 's illy alkalommal mindig fölnyitá a' szekrényt, egy gyűrűt, lánczot vagy más illyesmit vett-elő, mi a' történetet fölvilágosítá, és könnyen felizgatott képzeményemre nagy hatást tön. Ezt a' fiatal kedélyekre -hatásnak nevezte. És valóban, a' mezetlen moral soha sem teendé e' hatást belsőmre; a' világ minden moralját elfeledendtettem, mert akkor könnyelmű valék, miként ifjúságában nagybátyám is.

Végre még is rászántam magamat a' szekrény fölnyitására. Egyik tárgyat a' másik után szedegetvén -ki, gondosan félre raktam, 's reszkető kézzel mind mélyebben nyultam a' szekrénybe. Többi között szalagok zúré közé jutottam, melyek hajdan elég szinesek lehettek, most azonban az idő 's ezzel szövetségben egy darab ambra bágyadt, sárgásbarna színt nyomott reájok. Nagybátyám minden szalagról külön történetet tudott beszélni. Most a' hajfűrtök birodalmába jutottam. Nem kis gyűjtemény volt, 's köztök igen szép szóke haj is. Tudtam, hogy e' nedves gyűrűken bátyám könnyűi száradtak, így a' tisztelet bizonyos érzésével raktam félre. Ezeket parányi, bárson kötetű színetlen himzéssel 's erős illatot lehelő könyvecskék követték, melyek mi egyebet sem tartalmaztak, egy írónnal firkáltt némbér-névnél 's az ajándék napjánál. A' többi lap üresen állott. De mit is tartalmazhatának? Nagybátyám szörnyű kapa-betűkkel írt, 's illy messze nyuló vonásokkal nem bátorkodott megkísérteni a' parányi lapokra írást.

Ha mind előszámlálni akarnám e' parányi ereklýéket, melyek lassanként kémlő pillanatimnak mutatkozván, a' szekrény homályából kedves órák árnyaiként föltűntek, nem lenne vége beszédemnek. Csak egy találmányról akarok még említést tenni, mely előttem uj volt. Ez csinos kötetű könyv vala, mellyről selyem zsinóron egy burnótszelencze 's néhány összehájtott iv papir függött. Közelebbről tekintém - meg a' szelenczét: egyszerű volt ez, szaruból esztergályozva 's minden ék nélkül; csupán födelén vala olvasható: pater Lorenzo. E' szavak arany betűkkel voltak irvák, Felnyitva a' szelenczét annak födele beloldalán: Yorick nevet találtam írva. Még kevés burnót is volt benne, de olly nemű, mellyet nagybátyám öregségében már nem szíppangatott, de ifjúságában igen. A' könyv Jacobi munkáinak legelső kiadása volt, 's egy helyen jel vala beletéve, melly helyet midőn megolvastam, világos lón előtttem a' kettős feliratú szelencze története. Én szóról szóra közlöm e' levelet, mellyet Jacobi János György 1769-ben irt barátjának:

Düsseldorf, tavasz hó 4-kén.

„Édes barátom! e' pillanatban adtam-fel idegen pecsét alatt egy önnek szolló csomócskát a' postára, mellyben ön egy szaruból készült szelenczét találand, kívülről a' födelén: „pater Lorenzo“ belülről „Yorick“ feliratút. A' levelet még most irom hozzá, 's ezt — nyilvános lapban fogja ön olvasni. Az ajándék értelmét azonnal elértendi ön; de én kívánnám, hogy a' küldő nevét is olly gyorsan kitalálná, 's azt Jacobi barátjában keresné; ezen okból késtem a' levélírással is. — Mért adom azt sajtó alá? — Mert soknak kezébe kell jönnie, kik barátaink, vagy azoknak lenni kellene. Hallja ön tehát édesem a' szelencze történetét. — Velem rokon érzelmű öcsém 's egy érzékeny némbér-kör előtt napokban Yorick utazását olvastam-fel. A' szegény pater Lorenzo, ferencz-szerzetes, történetére jöttünk, ki Yoricktól alamizsnát kérván 's ez tőle megtagadtatván, gyermekdedileg szelid magaviselete által tettének megbánását költé-fel az angolban, 's ez neki engesztelődés jeleül egy tekenősbéka-szelenczét adott, mellyért Lorenzo a' maga, szaruból készült szelenczét adá neki 's a' t. — Továbbá azt olvastuk, mint használta Yorick e' szelenczét arra, hogy előbbi birtokosának szende, jámbor szellemét általa előidézze, 's magáét a' földön kiküzdendő tusakban zabolázza. — A' jó ember meghalt; Yorick sirján ült, elővonta a' kis szelenczét, az elrögzöltnek sirkeresztje mellől néhány csalánt tépett-ki, és sirt.“

Hallgatva néztünk egymásra. — Mindenikünk örvendett a' más szemében könyút láthatni. Csendes fájdalommal ün-

nepeltük a' szende Lorenzo halálát, 's egyszersmind a' jószívű angol emlékét. Sziveink ezt sugák: Yorick, ha minket ismert volna bizonyosan szeretendett, és hogy a' jó szerzetes szintugy megérdemlené a' canonizálást, mint a' legendák minden szentje. Az első érények, mellyekre tanítványait oktatja: szelidség, világgal megelégedés, legyőzhetlen türelem, 's az emberek hibáinak megbocsátása. Milly édes volt előttünk a' magasztos szerzetesnek, 's a' tőle olly készséggel tanultnak emléke! Sokkal édesebb, mint sem hogy valami jelkép által fenntartani ne kívánnók. Mindannyian szaru-szelenczét vettünk, 's aranybetűkkel azon feliratot tétettük reá, melly önén is van. Szent Lorenzo kedvéért mindannyian felfogadtuk, miképp' minden ferenczinek, ki kegyes adományért szállít-meg, valamit adni fogunk. Ha társaságunkban valaki az indulatot engedné maga felett diadalmaskodni, barátja a' szelenczét tartandja elébe, és sokkal érzőbbek vagyunk, hogy sem az emlék láttára leghevesebb felindulásunkat is el ne nyomnók. Ha valamelyik olly szerencsétlen lenne, hogy a' használtt eszköz azonnal nem hatna reá, szaru-szelenczét büntetésül mással kellene fölcserélni, míg valamely különös jó szívű vagy szelid tett által azt ismét vissza nem szerezné. Hölgyeink, kik nem szipákolnak, legalább pipere-asztalukon tartoznak illy szelenczét tartani; mert nekik nagyobb mértékben kell szende érzelműeknek lenni, mellyet mi pillanataik, hangjokból és ítéletekből szívunk.

De ez összebeszélést nem elégettük kis körben terjeszteni; küls barátokat 's részvevőket is igyekeztünk szerezni. Nehányan önéhez hasonló ajándékot kaptak, mint előttünk legbecsesb rendjelet; másokkal e' levél tudatandja eszménket. Sok olvasó mit sem fog a' levél áttekintésekor érezni; mások nem lesznek elég bátrak, magukat maguk elleni harczra elszánni, 's mások ismét elég alacsonyok leendnek kincseikre gondolni, mellyek mellett egy szaru-szelencze tartása sértő lenne reájok nézve. Az elsőket sajnáljuk, amazoktól még javulást reménylünk, utóbbiak pedig nem élnek reánk nézve.

„Talán a' jövő meghozza azon örömet, hogy idegen helyeken itt ott egy ismeretlenre talállok, ki arany feliratos szaru-szelenczét nyújtja előmbé. 'S ezt akkor olly biztosan zárom keblemre, miként szabad-kőművesek egymást. Ő ismeri az emberi érényeket, 's javulni kíván. O, milly végetlen lenne örömem, ha e' nekem szent szokást itteni polgártársaim között meghonosíthatnám. Akkor a' vallás nem szűlne meghasonlásokat; mindannyiának egy közös szentje lenne. A' protestans hitészónok barátjának nevezné a' catholicus szerzetest; megbocsátná neki, hogy ez hosszú szürke csuhát hord, 's a' szerzetes bucsújárásainál, mellyeket a' ligetben fekvő kápolnához

tesz, arra tanítná hitfelekezét, miképp' az Istenért minden embert szeressenek; mert az Isten minden ember iránti szeretetből alkotá a' ligetet."

Miután e' csudás levelet, mely az érzékeny időszak bélyegét olly igen magán viseli, végig olvastam volna, kedvem jött az irott okleveleket is átnézni. Bizonyosnak tartottam, hogy a' szelencze Jacobi levele 's azon mód felől, melylyel mindkettő nagybátyám birtokába jött, leginkább felvilágositand. Ugy is lön. Az iratok egyszerű nyelven előadva egy beszélyt foglaltak magukban nagybátyámtól. Az öreg életének egy eddig előttem ismeretlen eseményét írja-le. Im itt van.

Ifjú éveimben — mond nagybátyám — vad, szenvedélyes, mondhatni, durva legényke voltam. Korán gazdaggá 's függetlenné lévén lényemben azon korlátlan dölýföt engedém urrá lenni, mely azurat csoport rabszolga ellenében megkülönbözteti; mert ollyan lények ura voltam, kik az emberiség gyalázatjára e' szánandó czímet viselték. Német országba utaztam. Mi ujat láték, nem gyönyörködtetett; hasonlításokat tenni nem tudtam, mert szellemem épp' olly műveletlen volt, mint szeszélyem folyvást rosz. Sokat pazaroltam, de azon szolgálai engedelmességet, mely honn minden lépten környezett, még sem vásárolhatám-meg. Ezt dacznak magyaráztam, majd megbőszültem, hogy ennyi makacs rabszolgát meg nem zabolázhatok. A' tartománynak mienktől egészen különböző alkotmánya, a' mieinktől egészen elütő szokásokra gondolni eszembe sem ötlött. Az életről és társaságról fogalmam sem volt; csak annyit tudtam, miképp' ur, gazdag és független vagyok, 's egész meggyőződéssel hittem, hogy ez elégséges arra, hogy az emberiségnek fele lábaimhoz boruljon.

A' német országi posták lassú ügetéssel járnak. Ahhoz képest, mint hazámban járnak, csigák a' lovak, 's gunyul látszanak kocsi elébe fogva. Egy reggelen legroszabb szeszélylyel érkeztem egy postaház elébe. Valami parancsot dörmögtem; inasom nem érté-el azonnal akaratomat, 's ismételt kérdései dühbe hoztak. Botot ragadék, 's egész erőmből kezdtem-el páholni a' a' kocsi-ajtó előtt állott eselédet. A' fejére és vállai közé hánytt ütéseket 'nem elégelvén, botom ércz fogantyújával a' sérültnek váll-kötélékjébe kapék 's hatalmas rántással ketté szakítám a' vászon kötést, melyet a' sebész csak tegnap estve alkalmazott. Ő szót sem szólt, csak vállát vonta lassú mozdítással földre; ez még inkább ingerelt; kiugrák a' kocsiból. karon ragadtam, 's egész erővel a' postaház falához lóditám.

E' jelenet láttára minden körülálló félénken vonult vissza; hangot sem hallatának, 's midőn a' házba léptem, minden kitért előlem. Az ajtóból még egy futólagos pillanatot veték szolgámra; ő halvány volt, 's a' kocsihoz dült. Szolgám huszonöt éves ifjú, izmos 's erőben nálamnál bizonyosan kétszer hatalmasabb volt; de rabszolgám vala, 's a' megszégyenítést, ütlegeket tűrte; tűrte, hogy alig behártványzott sebű karját mondhatlan fájdalomak között kificzamitám; tűrte a' nélkül, hogy ajkairól csak egyetlen szemrehányó vagy panaszszó röppent volna is ki. Mindent békén tűrt; mert rabszolga volt, én pedig ura. Egész dologban mi feltűnő sem volt. Óranegyed múlva szobámba lépett, holmimet rendezendő. Karja fel vala kötve; barátságos engedelkeny volt, mint mindig, csak halványsága tűnt szemembe. Szót sem szólltam.

E' jelenet, mint mondám, reggel történt; ebédnél, melly alatt a' postamester szobájában adatott-fel, néhány helybeli vendéggel találkoztam. Mindannyija félve, 's csak oldalról nézett rám; szóba egyik sem ereszkedett velem, 's ebéd után azonnal eltávoztak. Csak egy fekete kabátos, őszülő, csendes férfiú maradt ülve, ki hosszú szárú fekete pipából, birtokosához némileg hasonlóból, hosszú szünetekben eregeté a' füstöt. Ez alak ismerősnek látszott, 's most eszembe jutott, hogy midőn szolgámon a' baromi fenyítéket végeztem, a' postaház ajtajában állott. Tettemnek tanúja volt, 's mi közben koronként lopva rám tekintgetett, hihetőleg azt fontolgatá, mennyire lehet velem szóba ereszkedni a' nélkül, hogy botom ércsféjével megismerkedjék. Hogy felbátorítsam, némi naiv észrevételeket teték, miket ő hasonlókkal viszonzott. Végre hosszas készület után szaru-szelenczét vont elő, 's egy szippanattal kínált. Én a' szelenczébe nyultam, 's mi közben hüvelkem 's mutató ujjam között műértőleg burnóttal töltém-meg (ilyes ismereteket megszereztem, mert ezeket tartám egyedül nélkülözhetleneknek és valóban fontosaknak) kérdezém, mit jelent a' szelencze födelének beljére írott „Yorick“ név. Társalkodóm e' kérdést legalkalmasabb időben hitte érkezni. Elbeszélé tehát előttem egész terjedelmességében Sterne regényének tartalmát, mellyről én még mit sem hallottam, 's mellyről meg nem foghatám, hogyan lehet oly híres. Azonban a' történet tettzett, emlékezetembe véste magát, 's némelly helyeket belőle kétszer is elbeszélteték magamnak.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekrény. — A' dec. 14-ki csipős hideg után 15-én olly sok jég borítá Dunánk hátát, hogy az átkelés a' Margit szigetnél is veszélyes lön, 's egy-egy ladik több órát vala kénytelen a' Dunán tölteni, míg a' sűrű jégből kivergődhettek. 15-ki hajnaltól kezdve 17-ig (midőn e' tudósítást írjuk) olly nagy hó esett, hogy az utszákat, utakat már 1 lábnyin felül is fedi. Illy nagy havunk 1838-tól fogva nem volt. — A' bécsi posta 16-án nem reggel, mint szokott, hanem este érkezett-meg. A' rendes átkelés a' Dunán 16-ki délután félben szakasztatott, 's egyes embereket a' merész 's éltőket veszélyeztető hajósok, mint halljuk, 20—30 vő fton szállíták egyik városból másikba. E' körülmény folyóirataink szétküldetését a' budai részre hihetőleg gátolni fogja. — Nemzeti színházunk ügyében az országos küldöttség folyvást tartja üléseit. Igazgató még eddig (dec. 17.) választva nincsen.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Villanyosság ereje. A' kerti repceze vagy zsázsa-zombor saláta néhány percz alatt készülhet villanyosság által. Egy nappal a' végzendő készítés előtt a' magot hig oxymuria-savanyba kell tenni, azután könnyű 's puha földbe vetni, egy ércz-fedővel betakarni, 's a' villanyos géppel összekötésbe hozni. Ugyan ezen erő által a' tojások, melyek az állati meleg által 10—20 napig költetnek-ki, kevés óra alatt kikölthetők. Az esővíz, melly látszólag mentt minden állatkától, villanyosság által egy óra mulva számtalan állattal telik-meg.

Óriási angolna. A' „Standard“ szerint nem rég egy 15 lábnyi hosszúságú angolnát fogtak a' Themsében. Nagy fáradsággal lehetett őt a' szárazra huzni, végre mindazáltal sikerült az összesereglett bámészkok örömére. Nehézsége 63 fontra terjedett, és egy valaki, a' vízi különösségek kedvelője, 32 schillingen (40 frank) megváltotta.

Új ércz. A' Bibliothèque universelle de Genève-ben közölt tudósítás szerint kevés idővel a' warwiki tűzagnában (Déli-Karolina) új érczet találtak-fel. Színe szürke-barnás, csaknem fekete, 's a' hely nevérol, hol találtatott, Warwikite-nek neveztetett:

KÜLÖNFÉLE.

Ritka vélemény. Első Jakab angol király kérdé egykor Baco't, vajjon mit tart az éppen udvarában megjelent franczia követek egyikéről, ki igen magas vala? — „Az igen magas növésű emberek vélekedésem szerint hasonlítanak a' sok emeletű házakhoz, melyeknek legfelsőbb osztályán közönségesen üres szokott lenni“ — felelt Baco.

Lett-dolog. Kicsiny férfiak magas és sudar nőket, ezek pedig kicsiny férfiakat kedvelnek inkább; a' fecsegő hallgatékonyakat és csendes jelleműket szokott becsülni. Gourmandok nagyobb kedvvel esznek keveset evők társaságában; az erősek gyöngékkal szöveteznek, — lelkes derék férfiak gondos gazdasszonyokat vesznek nőül; — az irónók többnyire eszelős férjet választanak, — a' büszke nem állhatja-ki a' hozzá hasonlót, — gonoszok jámbor férfiak társaságát keresik; — a' kicsapongó némberek olly férfiakat ked-

velnek, kik hibájuktól irtóznak: — ellenben a' legerényesb férfiak nem gyéren aljas jellemű nőknek hódolnak. A' csábítók szerény és ártatlan leánykák lépteit követik, — 's az ártatlan ifjú elvetemült csábítónők szirén hangjának és mesterségeinek gyakorta hódol. Az extremumok érintik egymást — esontrasztok jönnek össze, 's éppen e' leghomályosabb színvegyületben találhat legfinomabb festékekre a' művész.

Ritka válasz. A' meghalt Molière felett több rossz költő irt búsongó verszetet. Egyik a' többi közül önmunkáját Conti hercegnék nyujtá-át. Ez, miután végig olvasá, így felelt: „uram, jobban szeretném, ha Molière adná kezembe önnek sirversét.“

Fintorgás. Egykor Goethehez egy már magát elhiresülttnek vélt fiatal ember jöve, a' nagy költésszel ismerkedni akarván. — „Kihez van szerencsém?“ — kérdé Goethe. — „Én ... szerzője vagyok az ****-nek.“ — „És ez kicsoda?“ — szakasztá félbe Goethe.

Szép hajú költők. Egy angol hirlap következőt ír: azon észrevétel tétetett, hogy többnyire minden angol költő, ki újabb időben magát kitünteté, különös szépségű haját viselt hófehér fején. Név szerint említettnek: Wordsworth, Southey, Coleridge, Hogg, Wilson, és Moore; továbbá visszaemlékezvén Scott Walter és Lord Byronra, kik hasonlólag az újabb aerához tartoznak, meg lehet vallani, hogy fénylő setét barna volt fejük disze.

Virágművelés. Haeszler virág-ujsağa öszutó 13-áról ezeket írja: „Bathban van egy georgina, mely „a' bathi leány“ nevet viseli, 's 100 font sterlingen adatott-el!

Félelmes lőszer. Egyik a' legerősebb britt hadi gőzönyök közül lösszerrel fegyvereztetett-fel, mely 2 és $\frac{1}{5}$ angol mértföldnyi távolságra löveli a' kartácsokat!

Tudós különöz. — Rövid idő előtt Danzigban egy tudós különöz halt-meg, a' gymnasium igazgatója, Blochman. Vad ember-gyűlöletében hét év óta sem szobáját, sem ágyát nem hagyá-el, és csupán egy koros némbertől szolgáltatva könyveinek és literariai munkálatinak élt, melyek több rendű idézvényeket és zürzavart képeznek. Meztelenül feküdt ágyában, 's a' mosást előitéletnek tartotta. Szobája télen nyáron fűtetett. Haja e' tudós remetének vadon tenyészett fején; szakála hasonlólag hosszú vala, 's esintalanul függött-le melljére. A' piszok és tisztatlanságtól annyira veszélyes szag fészkelvén szobájában, orvosa azt nyilvánítá, hogy látogatásait félben kell szakasztania, ha nem viteti más szobába magát. Sok rábeszélés után végre szófogadó lett, 's azt is elszivelé, hogy testét megfürösszék. Ekkor még is gondolá, hogy felviduland! Folytonosan az ágyban irt, midőn térdeit felemelé, 's a' papirost rá tette. E' helyzetben szokott alunni is, 's ettől térdcsuklói annyira összenöttek, hogy lábait lehetlen vala kinyujtani, minél fogvást a' halottat meghajlott térdekkel kelle a' koporsóba helyezni.

Cserebogarak elpusztítása. — Sarthe megye General-Conseil-je 20.000 franknyi pénz-összeget szavazott e' kártékony bogarak kiirtására. Ezen öszvegből 17.121 frank osztatott-szét, 75 centimet számlálván egy negyed-vékaért. Ha vesszük, hogy egy negyed-véka 13.000 bogarat foglal magában, 's ha számítjuk, hogy a' fennebbi kimérés szerint 22.828 negyed-véka fiztetett-meg, úgy a' megölettek száma 273.936.000-re megy. Milly roppant öszveg ez!

Ingereltt méhek szurása. A havi lap 8-ik száma a méhészek számára következő érdekes adatot közöl: Akkering Freising melletti faluban, mult nyáron egy a saját kasból kiköltözött raj hozzá nem messzire fekvő kutya-házikó mellett települt-le, melyben egy jókora nagyságú kutya volt lánezon. A kutya a méhek elől remegve, dühösködni és ugatni kezdett, de minél nagyobb mozgásokat tett, annál hevesebben támadtatott-meg a méhektől, kik azt véleik, hogy dühöngése ellenük van irányozva. A pórnő látván a kutya szorultságát, segédül sietett, s megpróbálá őt a láneztől felszabadítani: de a méhek azonnal neki estek, és őt inségesen összezsipdesék, s annyira megvérezék, hogy a kutya megmentéséről le kelle mondania. A kutya dühében s kinjai között kinyújtá nyelvét; s éppen ez volt halálának fő oka; mert nyelvén több méhesipést kapott, mire az úgy feldagadt, hogy meg kellett fulnia. A pórnő hasonlólag egész testén megdagadt, annyira, hogy ruhájit le kellett vágni és tépni, — mindazáltal élte megmenekült.

Példátlan embertelenség. VII-ik Károly francia király Bourgesban egy pár csizmát készíttetett magának, de a felpróbálás után azt mondá a mesternek, hogy azonnal nem fizethet. Ez viszonzá: „maradjon tehát felséged a régi mellett, míg pénze lesz“ — és csizmáival haza tért.

Napoleon és a lelkész. — Ama parancs nyilvánítása után, hogy a tengeri kikötőkben minden angol áru és elfoglalható gyarmati czikk megégettessék, Napoleon sétalovaglást tévén Fontainebleau környékén, egy faluska plebániája előtt haladott-el, hol nemcsak a mozgásban levő kávémalom hangos zörejét hallá, hanem erős égett kávé-szagot is vett észre. — „O! o! — kiálta-fel Napoleon nevetve — itt olyanra bukkanok, ki parancsot szándékozik áthágni. Fogadok, hogy a lelkész!“ Kíváncsiságból le szállott lováról, és a lelkész udvarába lépett. Valóban a lelkész volt; ki Napoleont megpillantván, megállítá malmát, felállott, s őt nyájasan üdvözlé. — „Mi az ördögöt mivel itt apát ur?“ — kérdé nevetve a császár. — „Valóban Sire — felelt a jó lelkész, zavarodás nélkül — hiszen látja felséged, úgy teszek, mint ön; a gyarmat árúit égetem-el.“ B - gh J.

Figyelmeztetés. — *E lapok jövő fel évi folyamatra folyóiratunk t. cz. s minden rendű pártfogóitól már elfogadtatik az előfizetés. Kérlettelnek tehát tisztelettel, hogy rendeléseiket minél előbb és pedig még e hónap folytában annál inkább megtenni méltóztassanak, mivel a csak dec. utolsó napjaiban vagy jan. elején beküldendő borítékok nyomtatása nem történhetik-meg azonnal a vett rendelés után. Ez oka, hogy az így elkészt t. cz. előfizetőknek folyóiratunk első számaival csak későbbben szolgálhatunk, és így rendes olvasóink felbeszakadás nélkül nem vehetik lapjaikat. Előfizethetni mind a cs. kir. postahivataloknál mind Pesten a kiadó hivatalban. Lapjaikat változtatók ez utóbbinál legbiztosabban tehetik rendeléseiket.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.